

i równej ilości czasu służby mają jednakowe uposażenia.

Istnieją następujące rodzaje kas:

- 1) udziałowa kasa wojskowa,
- 2) „ „ urzędników państwowych,
- 2) „ „ królewskiej marynarki,
- 4) „ „ lotnictwa (świeżo założona).

Przesyłamy Wam bezpłatnie książkę, obrazującą historię udziałowej kasy wojskowej, ażebyście byli zorientowani o jej rozwoju i dotyczących przepisach.

C. Odnosnie reszty żądanych wiadomości podajemy co następuje:

1. Emerytury wypłacane z Skarbu Państwa stanowią 6 do 8% budżetu państwowego.
2. Liczby emerytów państwowych i ich stosunku procentowego do liczby czynnych funkcjonariuszów państwowych wszelkich kategorii i działów służby, nie możemy podać z braku oficjalnych statystyk. Przypuszczalna liczba emerytów wojskowych wynosi około 12.000, cywilnych 15—18.000. Jaki jest to procent w stosunku do czynnych urzędników państwowych nie wiemy, gdyż nie posiadamy dotyczącego materiału.

D) W naszym państwie istnieją następujące pisma emeryckie:

- L) „Głos Emeryta“
- B) „Zjednoczenie Emerytów“
- C) „Wspólna obrona“
- D) „Emeryt“

Pisma te są czysto prywatnymi przedsiębiorstwami, nie mającymi żadnego związku z państwem.

Z radością przyjmujemy Waszą gotowość nadsyłania nam Waszego wydawnictwa „EMERYT“ i prosimy o przyjęcie serdecznego podziękowania za to od nas.

Jesteśmy gotowi zawsze do wszelkiej współpracy z Wami.

Byłoby nam przyjemnie, gdybyście zawiadomili nas o otrzymaniu wysłanych pism. Przyjmijcie zapewnienie naszej szczególnej czci dla Was.

Z braterskimi pozdrowieniami

Generalny Sekretarz

(—) N. Blassoputos
podpułkownik.

Prezes Zjednoczenia

(—) N. Triupes
generał porucznik

ORZECZNICTWO N. T. A.

w sprawach emerytalnych w roku 1938

Nr 1530 A.

(Wyrok z 24 marca 1938 r. I. rej. 3982/34).

Przez całkowitą utratę zdolności zarobkowej, o której mówi art. 89 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o Policji Państwowej z 6 marca 1928 poz. 257 Dz. Ust. oraz poz. 27/1931 Dz. Ust., rozumieć należy utratę 95—100% zdolności zarobkowej. (Zasada prawna, wpis. do księgi zas. pr.).

Na skutek skargi S. A. na orzeczenie Komendy Głównej Policji Państwowej z 22 lutego 1934 r., dotyczące jednorazowego odszkodowania, N. T. A. uchylił zaskarżone orzeczenie, jako niezgodne z prawem.

Uzasadnienie: S. A., posterunkowy Policji Państwowej, poddany został badaniu Komisji Lekarskiej przy Urzędzie Wojewódzkim Poleskim 5 grudnia 1931 r., przy czym Komisja ta stwierdziła u niego: 1) padaczkę z osłabieniem umysłowym oraz 2) przewlekłe cierpienie spojówek; cierpienia te, zdaniem Komisji, czynią S. A. trwale niezdolnym do służby, a z których pierwsze powstało w związku przyczynowym ze służbą i powoduje utratę 95% zdolności zarobkowej, drugie zaś nie stoi w związku przyczynowym ze służbą i powoduje utratę 30% zdolności zarobkowej; ogólną utratę zdolności zarobkowej Komisja ustaliła na 97% na stałe.

Przeniesionemu na skutek tego w stan spoczynku skarżącemu przyznane zostało zaopatrzenie emerytalne początkowo za 12 lat, a następnie, po doliczeniu 10 lat na podstawie art. 11 ustawy emerytalnej, za 22 lata wysługi.

Gdy skarżący zwrócił się o przyznanie mu jednorazowego odszkodowania na podstawie art. 89 rozporządzenia z 6 marca 1928 poz. 27/1931 Dz. Ust. Komenda Główna Policji Państwowej orzeczeniem z 22 lutego 1934 r. odmówiła przyznania tego odszkodowania na tej podstawie, iż Komisja Lekarska nie stwierdziła, by cierpienie powodujące trwałą niezdolność do służby, powstało z przyczyn określonych w powołanym artykule, i aby spowodowało całkowitą (100%) niezdolność do pracy zarobkowej.

Rozpatrując skargę na to orzeczenie, N. T. A. rozważył, co następuje:

Skarżący zarzuca, że władza pozwana niesłusznie przyjęła jakoby Komisja Lekarska

stwierdziła, iż nie zachodzą w danym przypadku przyczyny wymienione w art. 89 rozporządzenia poz. 27/1931 Dz. Ust., ponieważ takiego stwierdzenia w orzeczeniu Komisji brak; nadto skarżący zarzuca, że Komisja Lekarska nie jest powołana do stwierdzenia, czy wypadek pozostaje w związku ze służbą, a tylko czy cierpienie pozostaje w związku z wypadkiem; wreszcie skarżący zarzuca, iż stwierdzona u niego utrata 97% zdolności zarobkowej jest równoznaczna z całkowitą utratą zdolności zarobkowej.

Najistotniejszym warunkiem zastosowania art. 89 rozporządzenia o Policji Państwowej poz. 27/1931 Dz. Ust. jest warunek całkowitej utraty zdolności do pracy zarobkowej. Dlatego też Trybunał zajął się przede wszystkim kwestią, czy utrata 97% zdolności do pracy zarobkowej może być uznana za całkowitą utratą zdolności do pracy zarobkowej.

Art. 89 rozporządzenia poz. 27/1931 Dz. Ust. mówi o całkowitej utracie zdolności do pracy, nie określa jednak co przez całkowitą utratę zdolności zarobkowej rozumieć należy. Przy wykładni przeto pojęcia całkowitej utraty zdolności zarobkowej zwrócić się należy do ustaw pokrewnych co do przedmiotu, mianowicie ustawy emerytalnej, do której zresztą art. 89 w ust. ost. nawiązuje (por. wyrok N. T. A. z 23 kwietnia 1932 r. (I. rej. 2430/30), oraz ustawy o zaopatrzeniu inwalidzkim. Ustawa emerytalna z 11 grudnia 1923 poz. 46/1924 Dz. Ust. w art. 11 i 12 zawiera przepisy, dotyczące doliczenia lat do wysługi emerytalnej w zależności od stopnia utraty zdolności do zarabkowania, przy czym w art. 11 odróżnia utratę tej zdolności do 95% oraz ponad 95%, w art. zaś 12 ustanawia grupy utraty zdolności do zarabkowania, przy czym ostatnią i najwyższą grupę stanowi utrata tej zdolności od 95% do 100%. Ustawa o zaopatrzeniu inwalidzkim poz. 31/1035 Dz. Ust. również ustanawia w art. 11 grupy utraty zdolności zarobkowej, przy czym najwyższą grupę stanowi utrata od 95—100% zdolności zarobkowej; art. 12 tejże ustawy za zupełnego inwalidę wojskowego uważa inwalidę, który utracił ponad 94% zdolność zarobkową, czyli (por. art. 11 tejże ustawy) utracił 95—100% zdolności zarobkowej.